

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **EDECO s.r.o.**, IČO: 27376796
se sídlem Praha 3, Žižkov, Štítného 388/18

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Brno, Masarykova 427/31

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 1. 2020, č. j. 2265/20/5100-41451-712626,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 3. 12. 2018, č. j. 8516972/18/2003-52524-104269. Uvedeným rozhodnutím správce daně rozhodl podle § 106a odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, (dále jen „zákon o DPH“) tak, že žalobce je nespolehlivým plátcem.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobce namítal, že ze strany žalovaného došlo k celé řadě řetězcích se pochybení, jež ve svém důsledku vedla k nezákonným rozhodnutím v rozporu se skutečností a tím zcela poškodila žalobce. Tvrdil, že žalovaný ignoruje, že jediný důvod k doměření daňové povinnosti je, že se žalovaný domnívá, že je žalobce daňovým podvodníkem. Je však na žalovaném, aby doložil a prokázal jím tvrzené skutečnosti. Tomu se žalovaný snaží vyhnout a tvrdí, že přenesl důkazní tíži na žalobce. Dle žalobce žalovaný zatajuje žalobci získané dokumenty a nevložil do spisu dokumenty, které žalobce navrhoval a které jsou v držení žalovaného, a dále dokumenty orgánů státní správy. Žalovaný rovněž nepředvolal žádného ze svědků, jež žalobce navrhoval. Žalovaný tak dle žalobce znemožňuje řádný průběh daňového řízení.
3. Uvedl, že po celou dobu je žalobce a rodina jeho jednatele vystavován bezprecedentní šikaně a tím je i žalobci znemožněno podnikat. K tomu žalobce poukázal na skutečnost, že mu byl opakovaně blokován bankovní účet vedený u Raiffeisenbank. Žalobce se tak dostal do tísně, kterou způsobil žalovaný a jež znemožnila žalobci hradit údajný daňový nedoplatek. Žalovaný tak svým chováním způsobil insolventnost žalobce.
4. Namítal, že správce daně uvedl žalobce v registru plátců DPH jako nespolehlivého ještě před tím, než bylo jeho rozhodnutí pravomocné. Žalobce se tak nemůže ucházet o bankovní produkty cca 10 let, což znamená likvidaci žalobce včetně jednatele a jeho rodiny.
5. Dle žalobce žalovaný nepřipustil jedinou stížnost žalobce a bez uvedení relevantních důvodů je zamítl a odmítl námitky žalobce jako nedůvodné a pak tvrdí, že žalobce nic nenamítal. Uvedené žalobce označil za začarovaný kruh, kde se žalovaný chová jako by byl žalujícím i soudcem zároveň. Názory žalovaného jsou nepřezkoumatelné a nekritizovatelné. Tvrdil, že žalovaný ignoruje svou základní funkci, tj. že jeho hlavním úkolem je dbát na dodržování zákonů a daňového řádu. Dále dle žalobce žalovaný ignoruje zjištění správce daně, který zkonstatoval, že došlo k daňovému plnění tak, jak tvrdí žalobce a že nařizuje exekuci na společnost NHtools, s.r.o. (odběratel žalobce). Rovněž pak žalovaný ignoruje i další zjevné a prokázané náklady žalobce jako jsou poplatky za vedení účtu u bank, za telekomunikační služby, za svoz odpadků, za elektrickou energii apod. Žalovaný též ignoruje, že koneční příjemci služeb žalobce z opatrnosti zagarantovali, či zcela uhradili veškerou možnou a v budoucnu doměřenou daňovou povinnost včetně veškerých sankcí. Ze strany žalobce a jeho odběratelů tak došlo k přeplatku na dani a nikoliv k nedoplatku, jak tvrdí žalovaný. Uvedené bylo žalovanému známo před vydáním napadeného rozhodnutí. Namítal, že žalovaný neuvedl, v čem spatřuje údajný daňový nedoplatek, pouze se omezil na tvrzení, že k tomu došlo.
6. Rovněž tvrdil, že žalovaný dává k tíži žalobci i to, co žalobce netvrdí. Co se týče stanovení daně, žalovaný vycházel z údajného podvodu na DPH v řetězci dodávek reklamních kampaní mezi společnostmi GARDIAN INVESTMENT s.r.o., IČO: 014 99 017, (dále jen „GARDIAN“), stěžovatelem a společnostmi TONDINO SE, IČO: 241 65 182, (dále jen „TONDINO“). Žalovaný vycházel z nesprávného skutkového stavu, že v řetězci participoval i žalobce coby mezičlánek mezi společnostmi GARDIAN a stěžovatelem. Zjednodušeně řečeno, reklamní plnění objednané společností TONDINO bylo rozděleno na část přímo na stadionu fotbalového klubu 1. FC Slovácko (zajišťoval žalobce) a na reklamních plochách v okolí stadionu a v okolí města Uherské Hradiště (zajišťoval

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

stěžovatel). Správce daně i žalovaný však oba řetězce „smísili“ do jednoho a vytvořili absurdní konstrukci, že stěžovatel nakoupil plnění od společnosti GARDIAN za cca dvacetinásobnou částku, za jakou společnost GARDIAN totéž plnění nakoupila od žalobce. Tento závěr je však v rozporu s realitou, neboť se nikdy o jeden řetězec nejednalo a jakékoliv závěry o nepřiměřené ceně jsou tudíž nesprávné. Neexistují žádné daňové doklady mezi žalobcem a EDEMOST. Obdobná situace je i v případě plnění na stadionu Sigma Olomouc a jeho okolí a okolí Olomouce. Z uvedeného je dle žalobce zřejmé, že se žalovaný svým chováním snažil uměle zajistit splnění nutných podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů.

7. Namítal, že správce daně vyšel pouze ze skutečnosti, zda došlo k naplnění formálních znaků závažného porušení, jak o nich hovoří Informace GFŘ. Nicméně zcela již opomněl posuzovat porušení povinnosti ve vztahu k osobě plátce (žalobce) a ani nezohlednil objektivní důvody, které vedly k neplnění zákonných povinností (finanční tíseň způsobená chováním a přístupem správce daně). K tomu žalobce odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 502/2012 Sb., kterým se měnil zákon o DPH, a kterým byl institut nespolehlivého plátce zaveden.
8. Uzavřel, že žalovaný rozhoduje na základě mylných, lživých, nepravdivých a vykonstruovaných tvrzení, jež si na základě rozhodnutí správce daně pouze myslí (nikoliv dokládá a odůvodňuje). Z uvedených důvodů žalobce označil napadené rozhodnutí za nicotné.

III. Vyjádření k podané žalobě a související vyjádření

9. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
10. Žalovaný předně poznamenal, že podaná žaloba převážně obsahuje žalobcův pohled na jiná daňová řízení, spekulace a domněnky žalobce, které nesouvisí s předmětem tohoto řízení, kterým je pouze posouzení otázky, zdali byly naplněny podmínky dané § 106a zákona o DPH k tomu, aby byl žalobci udělen status tzv. nespolehlivého plátce.
11. Pokud jde o výtky žalobce týkající se vydání zajišťovacích příkazů, žalovaný uvedl, že přezkum zajišťovacích příkazů není předmětem tohoto řízení a nebyl ani předmětem odvolacího řízení. Nadto předmětné zajišťovací příkazy byly soudem zrušeny, a tato skutečnost byla v žalobou napadeném rozhodnutí reflektována. K tomu žalovaný odkázal na body [27] a [28] napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že důvodem pro udělení statusu nespolehlivého plátce v napadeném rozhodnutí nebyla skutečnost, že byly vydány předmětné zajišťovací příkazy, které nebyly ve lhůtě uhrazeny. Důvodem pro udělení statusu nespolehlivého plátce byla existence kumulativního nedoplatku na DPH přesahující částku ve výši 500 000 Kč (viz body [29] až [31] napadeného rozhodnutí). S ohledem na uvedené měl žalovaný za to, že posuzování procesní otázky vydání zajišťovacích příkazů je v soudním řízení bezpředmětné.
12. K námitce poukazující na důvody hodné zvláštního zřetele žalovaný přisvědčil žalobci v tom, že v řízení o udělení statusu nespolehlivého plátce musí být posouzeny i objektivní okolnosti hodné zvláštního zřetele. Správce daně toto v rozhodnutí o nespolehlivém plátcu neučinil, a proto žalovaný tuto skutečnost v odvolacím řízení napravil (viz bod [32] napadeného rozhodnutí). V napadeném rozhodnutí žalovaný mj. konstatoval, že objektivně existující důvody, které by bylo třeba zohlednit, nevyšly najevo ani v odvolacím řízení, přičemž sám žalobce existenci takových objektivních důvodů hodných

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

zvláštního zřetele ani netvrdí ani nedokládá. Stran žalobcova tvrzení, že řádně plní povinnosti, platí daně a nebyl důvod mu udělovat status nespolehlivého plátce, žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, kde konkretizoval kumulativní nedoplatky na DPH. Kumulativní nedoplatek na DPH v průběhu roku 2019 stále narůstal a ke dni 21. 3. 2019 činil 6 874 390 Kč. Žalovaný ověřoval výši nedoplatku i před vydáním napadeného rozhodnutí a ke dni 20. 12. 2019 vzrostl nedoplatek na 7 340 317 Kč.

13. K namítané nicotnosti žalovaný uvedl, že pokud by mělo být napadené rozhodnutí nicotné, musely by být naplněny podmínky § 105 odst. 2 daňového řádu. Prvním důvodem nicotnosti by mohla být věcná nepřislusnost žalovaného, avšak ten byl příslušný věc rozhodovat, což plyne z § 114 odst. 2 daňového řádu a zejména z § 7 zákona 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Dalším důvodem nicotnosti by mohly být závažné vady, které by činily žalobou napadené rozhodnutí zjevně vnitřně rozporné či fakticky neuskutečnitelné. Žalovaný byl přesvědčen, že napadené rozhodnutí žádnými takovými vadami netrpí, bylo vydáno v souladu se zákonem a je přezkoumatelné a srozumitelné. Žalobce takové vady v žalobě ani blíže nespecifikoval. Posledním důvodem nicotnosti by mohlo být vydání napadeného rozhodnutí na základě jiného nicotného rozhodnutí správce daně. Taková situace však nenastala. Žalovaný uzavřel, že nebyl naplněn ani jeden ze zákonných důvodů nicotnosti dle § 105 odst. 2 daňového řádu.
14. V replice ze dne 3. 11. 2021 žalobce poukázal zejména na jednání konaná u zdejšího soudu pod sp. zn. 6 Af 58/2016 a sp. zn. 10 Af 36/2018.
15. V podání ze dne 4. 11. 2021 žalobce doplnil zejména jemu známé okolnosti úhrady DPH konečnými příjemci plnění.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Při ústním jednání konaném dne 8. 11. 2021 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích.
18. Soud vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 106a odst. 1 zákona o DPH poruší-li plátce závažným způsobem své povinnosti vztahující se ke správě daně, správce daně rozhodne, že tento plátce je nespolehlivým plátcem.
 - Podle § 105 odst. 2) daňového řádu nicotné je rozhodnutí, pokud
 - a) správce daně nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný,
 - b) trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo
 - c) je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně.
19. Soud o věci uvažil následovně:
20. Předně soud poukazuje na skutečnost, že předmětem soudního přezkumu v projednávaném případě je pouze žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí správce daně, kterým bylo rozhodnuto o tom, že žalobce je

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

podle § 106a odst. 1 zákona o DPH nespolehlivým plátcem. Pouze těmito rozhodnutími je soud v projednávaném případě oprávněn a zároveň povinen se zabývat. Naopak soud v projednávaném případě nemůže přezkoumávat jiná rozhodnutí a postup žalovaného a správce daně, případně jiného finančního úřadu. Námitky směřující do těchto jiných rozhodnutí, případně postupů jsou z hlediska soudního přezkumu irelevantní, neboť nemohou na napadeném rozhodnutí nic změnit. Konkrétně za irelevantní tak soud považuje například námitky žalobce, že žalovaný ignoruje, že jediný důvod k doměření daňové povinnosti je, že se žalovaný domnívá, že žalobce je daňovým podvodníkem, že žalovaný žalobci zatajuje získané dokumenty, že žalovaný nevložil do spisu určité dokumenty, že žalovaný nepředvolal žádného ze svědků, že žalovaný nepřipustil jedinou stížnost žalobce, že žalovaný odmítá námitky žalobce, že žalovaný ignoruje zjištění správce daně, apod. Tyto námitky mají zcela obecnou povahu. Především však nemají žádný vztah k předmětu projednávaného případu, když se evidentně vztahují k jinému daňovému řízení (zejména k řízení o doměření DPH za období leden až červen 2015 a srpen až říjen 2015), a tedy nejsou schopny nikterak zpochybnit závěry žalovaného v projednávaném případě, které jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí.

21. Ve smyslu § 106a odst. 1 zákona o DPH mohou daňové orgány rozhodnout o tom, že určitý subjekt je nespolehlivým plátcem, dopustí-li se tento subjekt závažného porušení povinností k DPH. Co se rozumí závažným porušením plnění povinností plátce, specifikuje „*Informace GŘ k aplikaci § 106a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění pozdějších předpisů (nespolehlivý plátc) a souvisejících ustanovení*“, č. j. 101/13-121002-506729, ve znění Dodatku č. 4, č. j. 137801/17/7100-20118-012287 (dále jen „*Informace GŘ*“) v bodu 1. písm. a) až i). Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným, konkrétně z prvostupňového rozhodnutí vyplynulo, že správce daně v projednávaném případě shledal naplnění dvou bodů výše uvedené Informace GŘ, a to konkrétně bodu 1. písm. b) a dále bodu 1. písm. c) Informace GŘ. Napadeným rozhodnutím žalovaný korigoval závěry správce daně, když zohlednil skutečnost, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2019, č. j. 6 Af 58/2016-74, došlo ke zrušení zajišťovacích příkazů. S ohledem na zrušení zajišťovacích příkazů žalovaný neshledal splnění podmínek pro rozhodnutí o nespolehlivém plátc podle bodu 1. písm. b) Informace GŘ, avšak na splnění podmínek uvedených v bodu 1. písm. c) Informace GŘ žalovaný nadále trval. Z uvedeného vyplývá, že důvodem rozhodnutí o tom, že žalobce je nespolehlivým plátcem, bylo v projednávaném případě pouze naplnění podmínek dle bodu 1. písm. c) Informace GŘ.
22. K námitkám žalobce rozporujícím vydání zajišťovacích příkazů soud zdůrazňuje, že vydání zajišťovacích příkazů, respektive bod 1. písm. b) Informace GŘ nebyl důvodem pro rozhodnutí o nespolehlivém plátc (viz výše). S ohledem na tuto skutečnost tak soud považuje námitky žalobce rozporující vydání zajišťovacích příkazů za bezpředmětné. Tyto námitky nikterak nemohou zpochybnit závěry žalovaného, které jej vedly k vydání napadeného rozhodnutí.
23. Podle § 106a odst. 1 zákona o DPH ve spojení s bodem 1. písm. c) Informace GŘ je nutno za závažné porušení povinností k DPH považovat mj. situaci, kdy dochází k ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru DPH, neboť u plátce je po dobu nejméně tří kalendářních měsíců po sobě jdoucích evidován kumulativní nedoplatek na DPH ve výši minimálně 500 tis. Kč bez příslušenství, a to z daňových povinností vyměřených, případně doměřených po 1. 1. 2013, a tento stav v době vydání rozhodnutí o nespolehlivém plátc

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

trvá. Z výše uvedeného ustanovení vyplývá, že k naplnění podmínek bodu 1. písm. c) Informace GFŘ je tak nezbytné, aby v době rozhodnutí o nespolehlivém plátcí byl u daňového subjektu evidován kumulativní daňový nedoplatek ve výši alespoň 500 tis. Kč po dobu alespoň tří kalendářních měsíců.

24. V projednávaném případě soud z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistil, že ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí správce daně, tj. ke dni 3. 12. 2018, byl u žalobce evidován kumulativní nedoplatek na DPH ve výši 6 779 701,50 Kč, a to za zdaňovací období leden až říjen 2015. Současně za zdaňovací období červenec 2015 doměřil správce daně žalobci DPH ve výši 520 079 Kč dodatečným platebním výměrem ze dne 23. 3. 2018, č. j. 2122259/18 2003-52524-105608, který nabyl právní moci dne 16. 5. 2018. Z výše uvedeného žalovaný dovodil, že ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí existoval u žalobce kumulativní nedoplatek na DPH převyšující částku 500 000 Kč po dobu více jak šesti po sobě jdoucích kalendářních měsíců. Na základě těchto skutečností měl žalovaný za to, že došlo ke splnění podmínek podle § 106a odst. 1 zákona o DPH ve spojení s bodem 1. písm. c) Informace GFŘ pro rozhodnutí správce daně o nespolehlivém plátcí. Tyto skutečnosti trvaly i ke dni vydání napadeného rozhodnutí, když došlo pouze k navýšení kumulativního nedoplatku na částku ve výši 7 340 317 Kč. Proti výše uvedenému závěru žalobce v podané žalobě nevzněl žádný námitky, tj. netvrdil, že nemá kumulativní nedoplatek ve výši alespoň 500 000 Kč po dobu delší jak tři po sobě následující kalendářní měsíce. Za situace, kdy žalobce závěr žalovaného o splnění podmínek podle § 106a odst. 1 zákona o DPH ve spojení s bodem 1. písm. c) Informace GFŘ nikterak nerozporoval, nemá soud žádný důvod se od těchto závěrů žalovaného jakkoliv odchylovat.
25. Ke zcela obecné námitce žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud uvádí, že napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, na základě jakého důvodu bylo napadené rozhodnutí vydáno, jakou úvahou se žalovaný při jeho vydání řídil a jakým způsobem posoudil i argumenty žalobce (viz výše).
26. Tvzení žalobce, že žalovaný opomněl posuzovat porušení povinností ve vztahu k žalobci a nezohlednil objektivní důvody, které vedly k neplnění zákonných povinností, nemá oporu v napadeném rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí žalovaný předně upozornil na skutečnost, že je vždy nutno zohlednit objektivní důvody hodné zvláštního zřetele. Zároveň však žalovaný dospěl k závěru, že žádné takové objektivně existující důvody, které by bylo třeba zohlednit, nevyšly v průběhu řízení najevo, přičemž žalobce existenci takových objektivních důvodů hodných zvláštního zřetele netvrdil a rovněž ani nedokládal. Pokud pak žalobce v podané žalobě odkazoval na finanční tíseň způsobenou chováním a přístupem správce daně soud uvádí, že uvedené tvrzení je zcela obecné a ze strany žalobce ničím nepodložené. Pouze tvrzenou a ničím nedoloženou finanční tíseň žalobce pak nelze považovat za objektivní důvod hodný zvláštního zřetele.
27. K námitce nicotnosti napadeného rozhodnutí soud uvádí, že nicotnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 105 odst. 2 daňového řádu mohou způsobit výlučně 3 skutečnosti, a to (1) žalovaný nebyl k vydání napadeného rozhodnutí vůbec věcně příslušný, (2) napadené rozhodnutí trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným a (3) napadené rozhodnutí je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně. Žádná z podmínek vyvolávající nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 105 odst. 2 daňového řádu nebyla v projednávaném případě soudem shledána. Napadené rozhodnutí vydal příslušný správní orgán [viz § 114

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

odst. 1 daňového řádu ve spojení s § 7 písm. a) zákona o Finanční správě České republiky]. Napadené rozhodnutí není vnitřně rozporné, když z obsahu tohoto rozhodnutí jednoznačně vyplývají důvody pro závěr žalovaného, že žalobce je nespolehlivým plátcem (viz výše) a nelze jej považovat ani za právně neuskutečnitelné. Konečně napadené rozhodnutí nebylo vydáno na základě rozhodnutí, které by bylo možno označit za nicotné. S ohledem na výše uvedené soud neshledal námitku žalobce důvodnou. Pro úplnost soud doplňuje, že poukaz žalobce v souvislosti s námitkou nicotnosti na mylná, lživá, nepravdivá a vykonstruovaná tvrzení žalovaného je vzhledem k důvodům uvedeným § 105 odst. 2 daňového řádu vyvolávajícím nicotnost rozhodnutí správních orgánů bezpředmětný.

28. K námitce žalobce, že správce daně uvedl žalobce v registru plátce DPH jako nespolehlivého plátce ještě před tím, než napadené rozhodnutí nabylo právní moci, soud uvádí, že žalobce v podané žalobě neuvedl a rovněž neprokázal žádné skutečnosti, na základě kterých by se soud uvedenou námitku mohl zabývat (např. od jakého okamžiku byl údaj o nespolehlivosti plátce DPH u žalobce uveden, apod.). Protože žalobce k uvedenému tvrzení neuvedl žádné bližší skutečnosti, nevytvořil soudu podmínky umožňující mu bližší přezkum této námítky.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Praha dne 8. listopadu 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.